

	<u>blz.</u>
1. Woord van de Redactie	2
2. Soldatennieuws	
- 3-degeners	3
- onze soldaten schrijven	4
3. Schuin bekeken	7
4. Ons maandelijks portret :	
MATHILDE GOOSSENS	8
5. Open Gedichtjes	12
6. Van het Missiefrent	14
7. In memoriam : PONS VAN HOVE	16
8. Cirkus	18
9. Kennismaking met Jan VIVLIJS	19
10. Reuzen bij de vleet	22
11. Jan Moortgat vertelt uit	
het verleden	24
12. Een beetje recht	27
13. 5 jaar later	29
14. Kennismaking met de Centrum-	
bouwfeesten	31
15. Verenigingsleven	38
16. Denksport	40
17. Sportvaria	43
18. Dagklepper	45

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende
verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de
steller bekend is.

Alle rechten inzake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

WOORD

van de redactie

Wij zouden graag de aandacht van onze lezeressen en lezers willen vragen voor de komende CENTRUMBOUWFEESTEN.

Alhoewel aansluitend bij een traditie zal het dit jaar helemaal anders en...beter zijn. Ditmaal zal heel Breendonk meefeesten.

Het wordt vooreerst een afscheid aan de oude Centrumgebouwen, want, zoals intussen voldoende is geweten, wordt er begin oktober gestart met de verbouwings- en verfraaiingswerken. Heeft U de plannen reeds gezien, neen? Geloof ons dan op ons woord, het wordt iets enigs, waar vele parochies ons zullen om benijden.

Ons Centrum wordt dus serieus omgebouwd, vandaar de benaming van de komende feesten: CENTRUMBOUWFEESTEN.

Wat er tijdens die festiviteiten allemaal zal plaatshebben? Och te lang om op te sommen. Trouwens te gelegener tijd zullen, langs pamfletten en andere publiciteitsbrochures, de programma-onderdelen aan iedereen afdoend ter kennis gebracht worden.

Dit willen wij echter reeds verklappen: het worden feesten met een uitgesproken volks karakter: iets van en voor alle Breendonkenaars. Diverse verenigingen hebben reeds hun daadwerkelijke medewerking beloofd. Ieder zal zijn beste beentje voorzetten. Een gezonde wedijver zouden wij het durven noemen, het Centrum, ons aller Centrum ten bate.

Zoals U verder in dit nummer kan lezen, zal de gebruikelijke kunsttentoonstelling sterk afwijken van de vorige, althans wat het aantal deelnemende artiesten aangaat. Vijf kunstenaars in één tentoonstelling kan zeker tellen. Uit de bijdrage van ELLOS blijkt daarbij dat het niet de eerstende besten zijn die in september naar Breendonk met hun kunstwerken zullen komen. Wat meer is, er werd voor de noodzakelijke verscheidenheid in de kunstuiting gezorgd. Wij durven wedden, dat heel wat dorpsgenoten, na afloop van de feesten een kunstwerk rijker zullen zijn.

Uit wat voorafgaat moge o.i. reeds genoegzaam blijken dat de CENTRUMBOUWFEESTEN een nooit gekend sukses zullen tegemoetgaan. Geven wij mekaar alvast rendez-vous op 7 en 8 september?

Staf Vivijs.

Ons MAANDELIJKS PORTRRET

MATHILDE GOOSSENS : DE BESTE VAN DE BESTEN.

Trachten een feest te maken voor de mensen rondom ons, drukt ons geloof uit in het leven, maar tegelijkertijd roept het ons op er werk van te maken, ons ervoor in te zetten, opdat het meer en meer zou gerealiseerd worden. Mathilde wilt met eigen beperkte middelen, met zichzelf en met de anderen, het leven feestelijker maken. Ze duidt een hoopvolle streving aan die een geloof uitdrukt dat het mogelijk moet zijn dat de mensen feestelijker zouden kunnen leven, in het gewone dagelijkse leven. Mathilde ziet er wat in, Mathilde maakt er ook iets van.

1 juli 1921. Ons hart en ons huis zijn vervuld van vreugde door jou komst. Fons en Teresia moeten die 1ste juli ergens in die zin gedacht hebben, wanneer hun zesde spruit de eerste welriekende mestgeuren binnenademde. Hoe meer zielen, hoe meer vreugde... en hopla, in een minimum van tijd kreeg ons Mathilleke nog 3 nakomers. Haar jeugd verliep sensatieloos. Zoals alle pagadders liep zij school en traditiegetrouw moest er tussen het schoollopen door, op de boerderij een handje worden toegestoken.

Die warme en begrijpende aandacht voor de anderen strooide zij in haar prille jeugd jaren reeds honderdvoudig rond. Het gezin waarin zij opgroeide was een ideaal terrein om haar grote talenten op dit vlak te ontwikkelen. Op een goeie ouwe Vlaamse kermis ontmoette ze Florent Smets, een geboren en getogen Ruisbroekenaar.

Op 4 november 1944 ging ze voorgoed scheid met haar Florent, immers "ergens in jou Florent heb ik een rozenknop ontdekt". Tussen fluitende kogels en vallende bommen, bewezen Florent en Mathilde dat het anders kan. De twee jonge tortelduifjes gingen zich vestigen in de Breendonkstraat, daar waar Mathilde reeds 23 jaar al goeddoende was rondgegaan.

Elk levenspad is bezaaid met rozen en doornen. Een zinloos bombardement verwoestte in 1945 have en goed bij de familie Smets in de Breendonkstraat. Steentje voor steentje trokken Mathilde en Florent hun nieuwe woonst met bijhorende stallingen op.

De stallingen die zij toen uit de grond stampten waren een unicum in Breendonk.

Naast donzige, witte zachte sneeuw, zagen Mathilde en Florent in hun eerste huwelijksjaren eveneens keiharde zwarte sneeuw vliegen.

Paul, Lena, Jeanne, Gusta en Frank, zegepralen van liefde, zijn zegepralen van schoonheid.

Mathilde houdt van het leven, houdt enorm veel van kinderen. Iedereen was bij haar welkom, iedereen was er thuis in de Breendonkstraat.

Frans Casterman, een weeskind, belandde op aandringen van Mathilde en Florent in de Breendonkstraat. Onmiddellijk werd hij er door heel de familie aanvaard als "kind van den huize". Paul, Lena, Gusta, Frank en Jeanne werden zijn broers en zusters. Mathilde en Florent zijn moeder en vader. Mathilde en Florent behandelen Frans als hun bloedeigen kind. Ze spreken steeds van onze Frans.

Frans op zijn beurt van mijn moeder en vader, onze Paul, Lena, Jeanne, Gusta en Frank.

Onder de deskundige leiding van vader Florent leerde Frans de boerenstiel. Frans werd bij de familie Smets en in heel de Breendonkstraat ontvangen en behandeld als een keizer.

Ten gevolge van een zware vermoeidheid ging moeder Mathilde in september van datzelfde jaar 1955 één maand op rust in Weelde. Onder impuls van Florent, Frans en moeder Trees verliepen de activiteiten op de boerderij heel vlot. Ondanks moeilijkheden met haar gezondheid, stond zij steeds klaar met een kwinkslag, een bemoedigend woord voor anderen.

Mathilde kan blij zijn om een nieuwe laag verf aan de deur, of wanneer zij wacht op een ontmoeting met iemand waarvan ze houdt, om een wandeling in de avondstilte langs het strand, om een mooie uitslag, om de ontdekking van Gods vriendschap. Zij is diep gelukkig om een bloem of een mooi gedicht, om het besef een vrij mens te zijn, verantwoordelijk voor haar eigen leven in een wereld die pijn lijdt en groeit.

In de gezinsgroepen, waarvan zij deel uitmaakte, komen steeds die vragen bij haar op: "Moeten wij niet opnieuw leren tevreden zijn met kleine dingen? Moeten wij niet opnieuw geloven in de grootheid van vriendschap en liefde? Moeten wij niet opnieuw met open oog en hart in het leven leren staan?"

Zonder grote woorden, maar een groot en warm hart bezielde al haar doen en laten. Diep gelovig, evangelisch geïnspireerd. Een beetje verloren tijd lijkt het, een beetje stille tijd die goed doet, ge zoudt het ook bidden kunnen noemen.

In die zin ergens tracht zij aan haar leven een creatieve en evenwichtige dimensie te geven.

Nooit gebruikt zij harde woorden die mensen kunnen kwetsen. Met haar zachte stem en warm moederhart last zij de klein troubles van het leven op. Aan iedereen, onafgezien ras of stand, schenkt zij haar gul moederhart. Iedereen die met haar spreekt of werkt, wordt met die "goedheids-microbe" geïnfecteerd.

Op talrijke Chirobivakken deelde zij lief en leed van zovele jongensharten. Met hart en ziel was zij daar moeder van zovele Chirojongens. In de Kempense dennenbossen, in Gods vrije natuur, werken met en voor zovele jonge mensen...daar voelde Mathilde zich echt thuis, zich volledig gevend aan al die kleine pagadders.

Op de boerderij werd ondertussen haar plaats ingenomen door zoon Frans. Drie jaar geleden nam een zichtbaar ontroerde Mathilde afscheid van haar Chirojongens. Wanneer jij gaat.

Danke Mathilde om al die toffe en fijne momenten, om de welgemeende inzet, om het samen zoeken rondom duizend en één dingen, om al datgene wat je voor onze Chiro betekend hebt, om al het goede dat je hebt achter gelaten. Danke, om de inzet, om dat stukje van jezelf dat je aan zovelen gegeven hebt, om al het boeiende, plezante en blije dat je in zovele mensenlevens hebt waargemaakt.

Haar kinderen thuis gaf zij alle kansen. Alles had zij er voor veil om van haar kinderen prachtmensen te maken. En of zij er in geslaagd is.

Foert zeggen, met doffe ogen in de morgen kijken, je mondhoeken even naar beneden trekken, en je handen heel diep in je zakken steken, is vastgroei-en in het geloof dat het niet anders kan.

Tegen deze mentaliteit reageert Mathilde daadwerkelijk, dag in dag uit. Ondanks mislukking en tegenslag, blijft zij geloven dat deze wereld anders kan draaien, zonder oorlog en geweld, met een glimlach en zalvende hand. Dag in dag uit, boetseert zij haar mozaiekstukje dat in die grote wereld-familiërozas moet passen.

Moeders gaan maar sterven niet, zij leven naar zij geven, laat elk iets van wat ons Mathilde is, hernieuwd in iedere Breendonkenaar herleven (G.G.)

Jan Van Doorslaer.

N.B. De schakelredactie dankt Frans Castermen voor de informatie en hulp bij het samenstellen van dit portretje.

- - -

IN MEMORIAM

Geloven, vertrouwen, zich toe-
vertrouwen wil zeggen : vast
overtuigd zijn dat je hoop in
vervulling zal gaan, zeker weten
dat wat je niet ziet toch bestaat.
Vele figuren in onze geschiedenis
zijn juist om dat geloofsvertrou-
wen bekend. Ze gingen met dat
vertrouwen dwars tegen de hele
wereld in. Wanneer ze stierven
hadden ze niet alles bereikt,
maar ze hadden het in de verte
gezien en met vreugde begroet.
Het was hen naderbij gekomen. Ze
kwamen er rond voor uit dat ze
hier op aarde als vreemdelingen
waren, dat hun verblijf hier maar
tijdelijk was. Ze deden met ver-
trouwen wat hen te doen stond,
en het leek wel of ze de onzicht-
bare God konden zien, zo rustig
en zeker waren ze daarbij.

Fons Van Hove, 15 oktober 1882 -
18 juni 1974.

Twee data waartussen een leven
ligt vol muziek en schalksheid.

" In de annalen van de "St. Leonarduskring" wordt hij zelf als medestichter
aangewezen, al menen wij te hebben begrepen dat dit niet volledig juist is.
Hij mag echter wel voor het ogenblik als ouderdomsdeken en oudste-overle-
vende van zijn tijdgenoten betiteld worden. Van één zaak zijn wij ook ze-
ker, namelijk dat de muziek er bij Fons nog steeds van boven tot onder
inzit. Muziek, samen met zijn wagenmakerij was Fons zijn leven. Op geen
van deze gebieden zal hem ooit iemand de loef afsteken. Wat hij iemand
voorhield of wat hij ook deed, U moogt ervan overtuigd zijn, het was
juist en goed gedaan. Wie hem appels voor citroenen wou aansmeren ging
met zijn appels en betere gevoelens terug naar huis.

Als 16-jarige knaap, wij zullen zijn ouderdom niet verklappen, maar het
was in 1898 dat Fons aansloot bij de fanfare. De muzikaliteit zat in de
familie, want hij erfde ze van zijn vader, en bij het huwelijk van zijn
broer nam hij zijn plaats in met
zijn muziekinstrument.

De plaatselijke harmonie heeft
steeds, en heden nog, hoge top-
pen gescheerd en vele prachtige

FONS VAN HOVE

uitslagen behaald op de ontelbare concours waaraan zij hebben deelgenomen. Dit is geenszins te verwonderen als men een Fons Van Hove in zijn rangen telt.

Waar is die gloriëtijd naartoe ! Telkenjare als de fanfare feestvierde trokken de koene spelers van café tot café en doorkruisten alzo gans Breendonk van voor tot achter en van links tot rechts.

Fons, cafébaas van "In de ploeg" was dan in zijn nopjes. Wat al guitenstreken er toen uitgestoken werden zouden wij ons niet meer kunnen voorstellen. Wij leven immers in een andere tijd. Maar dat er gelachen, gezwanst en gedronken werd kunnen wij wel begrijpen.

Doch voor er gefeest werd, moest er gewerkt worden. Dit werk bestond in het opvoeren van toneelstukken, zowel dram's als kluchten.

Als acteur was Fons eveneens een geliefd en zeer geviseerde figuur. Regelmatig neemt hij die oude stukken nog eens door. En dan herleeft hij. Wat ons verder is opgevallen is zijn actualiteitskennis op alle gebied. Niet alleen de wagenmakerij, die omgevormd werd tot carrosserie, behoudt zijn aandacht, doch als rustig en kerngezond man heeft hij zijn tijd om radio, t.v. en pers op de voet te volgen van de politiek tot de sport. En hij kan erover praten !

Bij de Breendonkse fanfare heeft hij 69 jaar lidmaatschap achter de rug, 14 jaar komedie-speler (t.t.z. toneelspeler in blijspelen) geen komediant (wel op het podium, maar nooit in het echte leven), en 35 jaar als volwaardig piston-artiest.

Een fanfare met zulk een "member" heeft een verleden, een heden en een toekomst."

(Uit : De Schakel, november 1967, "De Fanfare van mijn dorp, was de trots van heel het dorp" door René Van den Broeck).

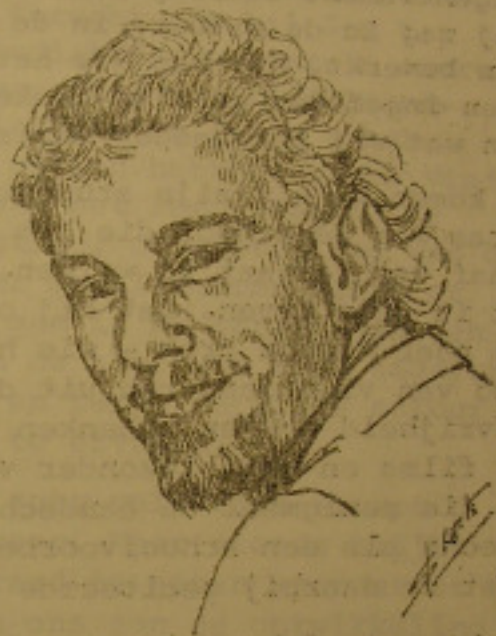
Fons, bedankt voor je inzet, je trouw, je evangelische bezieling, je luisterbereidheid, je enthousiasme, je doorzettingsvermogen, je aandacht voor ieder van ons. Ergens zal jouw muziek en schalksheid in Breendonk blijven weerklinken.

Sterven is afscheid nemen van de tijd, niet van het leven. Vriend Fons, je lichaam rust nu onder - zingende Breendonkse bomen, je geest zal echter steeds nieuwe muzikale, humoristische wegen blijven banen.

Jan Van Doorslaer.

Kennismaking met

Het zal voorzeker niemand verwonderen dat in de grote Schakelfamilie, waarvan U trouwens ook lid bent, de naam Vivijs meer dan eens te pas komt. Het is zo - en daarmee vertel ik geen geheim - dat de man die aan de touwtjes trekt en er maandelijks zorg voor draagt dat uw blad tijdig en gevuld bij U komt, een onderkomen heeft gevonden in de Beenhouwerstraat 21, precies daar waar - zolang ik mij tenminste kan herinneren - de familie Vivijs woont. En wanneer papa Vivijs een verwoed Schakelaar is - we zouden bijna zeggen een ziekelijk-verknocht medewerker - is het zeker niet verwonderlijk dat deze ziektekiem zich overzet op een nabij familielid, in casu zijn eigen zoon Jan. Hij is meteen de medewerker die we deze maand eens dichterbij de mensen willen brengen, ofschoon Jan Vivijs ondertussen een flinke bekendheid heeft opgebouwd.

Ook dit stuk hebben we geschreven in onze luie stoel, zonder Jan eigenlijk op te zoeken. In de eerste plaats omdat we dit interviewwerk niet zo heel graag doen en misschien ook wel omdat Jan een drukke bezigheid heeft als fotograaf van zovelen in het Kleinbrabantse en ook daarbuiten. Daarbij komt nog dat we hem al jaren kennen en we dus kunnen schrijven vanuit een zekere deugddoende veiligheid.

Ja, we kennen Jan al ettelijke jaren. Als leerling aan hetzelfde kollege hebben we hem eigenlijk eerst leren kennen langs de sportieve zijde. Want wat velen nog niet wisten, is dat Jan Vivijs een hele tijd heeft gefungeerd tussen België's snelste atletiekmannen. Hij heeft trouwens een leeuwenschildje - Belgische kampioentekenen in atletiek - op zak, ook al was het dan maar in het kampioenschap voor scholen. Vergeten we echter niet dat uit die scholen precies vele kampioenen gegroeid zijn. We weten niet precies meer of het 60 of 80 meter vlak was of de aflossing, maar Jan kon een aardig stukje spurten op de roze sintelbaan. Die snelheid heeft hij ook een bepaalde tijd uitgespeeld als voetballer (rechtsbuiten) in het kollegeteam en later is hij door zijn preciezie en snelheid uitgegroeid tot een basketter van formaat bij de Bornemse klub Geranimo, die

jan vivijs

toen in de bloei van haar bestaan was en grote spelers produceerde voor hogere rangschikkingen. U ziet, Jan als sportief element in zijn jongenken- pentijd was iemand waar men kon naar opzien. Naar sporten doen ook andere kenmerken van de mens naar voor komen. En dat was dan ook hier het geval. Jan deed het zonder franjes, recht op zijn doel af, sober maar efficiënt. Het is zo gebleven. Zo was hij ook in de omgang : recht voor de wiist, een open eerlijkheid, geen moeilijkheden uit de weg gaan, maar dwars er doorheen. Toen hij samen met ons naar Duitsland trok en meer bepaald naar het Ruhrgebied om er kinderen van de vele arbeiders ontspanning en opvoe- ding lijde brengen, hebben we hem nog meer leren waarderen : vriendelijk- heid, oprechtheid, doeltreffendheid. Derpder die wé in hem steeds opnieuw tegenkwamen. Daarbij kwam nog dat Jan anders keek naar de dingen dan wij. Hij zag in de natuur, in de omgevende wereld, zaken die wij niet eens had- den bemerkt. Hij had als het ware van jonge-af-aan zijn fototoestel in zijn ogen ingebouwd en zijn zoeker stond steeds precies ingesteld om op te van- gen wat wij niet hadden gezien.

Zo komen we bij zijn studententijd, die hem naar Brussel bracht. Sint Lucas was de school die hem de nodige vorming zou bijbrengen om een foto- graaf van formaat te worden. Fotografie werd zijn vak, laat ons stellen : het is zijn leven. Dat hij ook hier wat in zijn mars had, bewees Jan toen hij naar Moskou trok - wie herinnert zich niet die fameuse trip naar Rus- land van vier dapperen uit de streek die een expeditie op het Rode Plein de vrijheid zouden schenken - en terugkwam met een massa plaatjes, stuk- jes films en met bijzonder veel vertelsels, zodat er een diantage groel- de, die menigmaal de aandacht van vele personen heeft gaande gehouden en terecht als een schoolvoorbeeld mocht gesteld worden. Niet in het minst omdat de daarbij geciteerde teksten bijzonder goed waren.

Dan kwam 't Schuur in zijn leven. Jan maakte spoedig deel uit van de kern en al even dra werkte zijn geest naar vernieuwing zo aantekelijk op de ganse Schuurploeg van toen dat men startte met de uitbouw van de klubwer- king. Je mag driemaal raden, welke activiteit Jan voor zijn rekening nam. Natuurlijk de fotografie. Zijn stam in de Schaafsstraat zou hijzelf in- richten. Daaraan besteedde hij heel wat tijd, want het moest er aangenaam zijn om te werken, om te rusten en om te praten. Het moest er tevens aantrekkelijk zijn voor de jeugd en dus modern en funktioneel. Het werd ook zo. Een klein solderkanertje werd na hard werken, ongetoerd in een foto-stelier, waarin Jan zelf niet naar heeft gewerkt, omdat ondertussen andere eisen aan hem werden gesteld.

Want ja, kijk toen kwam Marleen haar deel van Jan's tijd oplossen. Het deel waarop ze meer dan recht had. Ze zou immers zijn vrouw worden. Samen wilden ze hun toekomst uitbouwen door hard te werken. Jans vriendje oogjes, Marleens sonnige glimlach, beider wakkennis en hun hulpvaardigheid waren de ideale basis om een eigen zaak uit te bouwen. Dat deden ze dan ook in Willebroek. En hoe. Het kleine winkeltje werd op een man van tijd nisschien wel de drukst bezette fotozaak van de streek. Want wie eenmaal zijn geluk bij Jan en Marleen voor het nageslacht had laten vastleggen, bleek een enthousiast klant te zijn. Gedaan met plaatjes met van-links- naar-rechts-als-je-de-ganse-familie. Maar het werden originale dingetjes- nieuwe vondsten, experimenten, maar telkens met de nodige garantie op sukses.

De bal van het geluk begon steeds sneller te rollen en meer en meer werd op hen beroep gedaan, ook op hun edelmoedige inzet. Marleen en Jan hebben de vele vragers nooit teleurgesteld. Wij herinneren ons nog een tentoonstelling waar een massa beelden prijkten van de fotograferende familie. Wie herinnert zich niet meer de donkere kamer in een tentoonstelling op het Centrum waar men de geboorte van een foto kon meemaken van het begin tot het einde en waar men een deskundige uitleg kreeg? Die manifestaties hebben velen van ons toen doen teruggrijpen naar een piepbokske, later naar een meer ingewikkeld spul en misschien wel naar de filmkamera.

En zo groeide dan stilaan ook de nood om in de Schakel een rubriek over fotografie in te lassen. Waar konden we beter terecht dan bij Jan? Vooral omdat hij vroeger nog geschakeld had, gedichtjes en enkele overwegingen als we ons niet vergissen. Ook deze vraag werd positief beantwoord en zo kwam het dat een ganse tijd fotoliefhebbers in de Schakel een deskundige, zeer klare en toch eenvoudige uitleg hebben kunnen vinden over de wijze van fotograferen, het know how van het fotos maken, de verschillende toestellen, de bijkomende uitrusting, de instelling van diafragma, afstandsregeling, snelheid en noem maar op. Iedereen heeft er het zijne bij geleerd en niet in het minst de man in de straat, Jan en Piet met de pet, die hun toestel, gekregen aan de hand van lege sigarettenpakjes, weer opdoken vanonder de kleerkast en terug de wijde natuur introkken om er de schoonheid van deze wereld te ervaren.

Nu is zijn Schakelpen stilgevallen. Het vele, zeer vele werk slorpt al zijn tijd op. Veel vrijheid rest hem niet meer. Maar steeds blijft hij vriendelijk, attent, steeds bereid goede raad te geven wanneer er om gevraagd wordt. Hij werkt nu voor menigeen van ons aan de ontwikkeling van onze vakantieherinneringen. En hij doet het goed. Soms moet hem wel de lust bekruipen op deze regendagen bij een foto een zon te voorschijn te toveren, want toveren is zijn beroep, de magie is zijn kracht, zijn eenvoud en oprechtheid zijn echter de spiegels van zijn ziel.

We wensen Jan en Marleen nog vele jaren hard werken toe, met veel zonnige lichtdrukmalen en hopen dat vroeg of laat opnieuw de Schakelpen zal bovengehaald worden om een nieuwe generatie die aankomt de liefde voor de fotografie bij te brengen.

Staf Dewachter.

5 jaar Later

De Tour de France draait op volle toeren. Dagelijks kunnen we de reportage van Fred De Bruyne volgen op ons scherm, tenminste wanneer we met vakantie zijn of het aankomstuur zo laat is gesteld dat wij reeds thuis zijn van onze werkzaamheden.

Tijdens deze werkuren wordt door duizenden geluisterd naar de flitsen over deze tour langs radiotjes die ergens verdoken zijn in burelschuiven of kasten. In één woord : de tour leeft !

En toch moeten wij en ook vele anderen vaststellen dat het niet meer is zoals vroeger, zelfs niet meer zoals vijf jaar geleden. Het jaar 1969 was immers voor ons Belgen een historisch jaar wat nu juist deze ronde van Frankrijk betreft. Het was immers meer dan dertig jaar geleden dat een landgenoot er in geslaagd was deze marathonkoers te winnen. En nu in 1969 zou ons fenomeen - Eddy Merckx - voor de eerste keer deelnemen. Nooit was de belangstelling in ons land voor deze koers zo groot geweest als juist in 1969 - vijf jaar geleden.

Eddy Merckx won toen alles. Geen enkel klassement ontsnapte hem. Zijn overwinning was toen zo overweldigend dat men niet meer van een Tour de France sprak maar van een Tour de Merckx.

Van deze Tour de Merckx in 1969 is er in de Schakel van de maand Juli van dit jaar niet zoveel terug te vinden. Maar juist in deze Schakel verscheen er een portret van onze toenmalige Breendonkse renner Tuur Van de Vijver. Den Ture was toen nog liefhebber, behaalde regelmatig mooie uitslagen en was zelfs naar Zweden geweest om er een zesdaagse wegrit mee te rijden. In Zweden was het echter zowat tegengevallen, in die zin dat een paar valpartijen hem dwars zaten. Toch was hij uitertst tevreden over deze verre reis.

En nu, juist vijf jaar later vinden wij onze Ture - die ondertussen weliswaar onze gemeente verlaten heeft - voor de eerste maal in de grote ronde. Zonder veel ambitie en als helper zal onze Tuur in deze ronde wel vertrokken zijn. Het was dan ook voor ons niet zo verrassend dat wij hem de eerste dagen regelmatig rond de rode-lantaarndrager zagen bengelen. Het ging werkelijk moeilijk voor hem.

En toch heeft hij doorgezet. Op 21 juli zal onze Ture Parijs bereiken. Een doel dat voor menig renner een droom is geweest die nooit werkelijkheid geworden is. Want ondanks het voor onze renners zoveel gemakkelijker is geworden als twintig, dertig jaar geleden, ondanks het koersen, op veel

lichter lopende wegen en met veel beter materiaal, minder zwaar is geworden, blijft de ronde van Frankrijk nog steeds de grote ronde. En blijft het voor elk renner steeds een doel eens in zijn loopbaan aan deze tour deel te nemen en...Parijs te bereiken. En dit heeft den Ture dan toch verwezenlijkt zodat het een dikke proficiat verdient.

Vijf jaar geleden...misschien kunnen wij over vijf jaar schrijven dat een van onze huidige jongere renners uit onze gemeente meekampen in de tour en vechten om met de gele trui in Parijs te arrivieren. Want het blijft een droom...Parijs en de gele trui.

A. DESMEDT.

DAAG klapper

MEI 1974

Zaterdag 18.

Voor heel wat kinderen is het vandaag feest. Uit de handen van Pjt. Schootnaeckers, hulpphilaschop van Mechelen, ontvangen zij tijdens een plechtige eucharistieviering in de St. Leonaardskerk het E. Vormel.

Zondag 19.

Onze kinderen blijven feestvieren. Rondtwaalfjarige kerntouwen vandaag hun doopbelofte, die zij hun opzet in de kerkelijke kerk door het doopsel door peter en water in hun naam werden afgelegd. Voor velen wordt de rest van de dag een reuzegroet feestmaal.

Maandag 20.

Dusser al die feesten door weder zij - en het eten toch een beetje te later maken - een flinke wandeling. We geraken langzaam de prachtige weg van onze nieuwe woonwijk achter de Jan Rembrandtstraat. Een wandeling wordt geboort in Bloemendijk. Wij komen of eerder het alibi niet kunnen geloven als zij het met onze ogen niet hebben gezien. In plaats van prachtige bloementuinen die in deze bloemenmaand reeds de eerste tekenen zonder water geven van het jonge pracht opzet wij nu steeds bloemtuinen nimmer overvloedig met gekruide, waar inderdaad stillet - maar het op dit gekruide - bloemen zonder op verschijnen. Een steen werpen is steeds gemakkelijk, maar toch vinden wij het al te meer dat op plaatsen waar men wekken nu water vinden, welke waterstanden worden aangetrokken. Heeft men ook hier weer het woordbloemen gepooid??

Dinsdag 21.

Op het gemeentehuis wordt de sociologische studie die over de gemeente Breendonk door Luk Michiels werd gemaakt voorgesteld en ook toegelicht. Men vindt in dit lijvig werk (143 blz.) onder meer een socio-kultureel rapport omtrent de bouw van een ontmoetingscentrum; algemene demografisch en socio-ekonomische omschrijving van Breendonk, statistieken met bevolkingscijfers, leeftijdsstructuren, het socio-kultureel werk in de gemeente met als voornaamste gegevens het onderwijs, de bibliotheek, het verenigingsleven, het gemeentelijk kultuurbeleid; de uitbouw van de ruimtelijke infra-structuur en het onvermijdelijke besluit. Keurig en nuttig werk. Onze Schakel werd er lovendin vermeld.

Donderdag 23.

Op het feest van Ons Heer Hemelvaart doen de jongsten van de lagere school hun eerste kommunie. Ook dat gebeurt met een bijzondere viering in de kerk, die door deze kinderen zelf wordt verzorgd. Aan hen en hun ouders wordt nadien een kleine maar attentievolle receptie aangeboden.

Vrijdag 24.

Op de terreinen van het Centrum werd een reuzegrote tent opgetrokken. Wat zou er nu weer plaats hebben?

Zaterdag 25.

Wij zijn het te weten gekomen. Eigenlijk weten wij het reeds lang. Een massa volk trekt naar het Centrum om de beentjes te kunnen uitzwieren tijdens het jaarlijkse bal van de burgemeester. De opbrengst van deze manifestatie wordt telkens besteed aan een of ander goed doel. Wie niet zo heel erg van dansen hield kon zijn geld eventueel ook nog kwijt in de bar.

Zondag 26.

In de liturgische viering van vandaag houdt zuster Maria Muyshondt een bijzondere homolie over de roepingen. Haar gelegenheidstoespraak eindigde zij met een wondermooi gedicht van de bekende Indische dichter Taghore. Om klokslag 20 uur wordt de eerste 3-Provincieënrally afgesloten. 167 deelnemers werden er geboekt die tijdens de laatste zes weken het mooi parcours van deze zoektocht volgden en ondanks het veelvuldig zoeken naar antwoorden op de gestelde vragen, allen tevreden waren over deze zoektocht. Slechts een viertal Breendonkse deelnemers... Maar ja, men is nooit sant in eigen land, zelfs niet rally-inrichters.

Dinsdag 28.

Wie het wil, kan hedenavond ten gemeentehuize naar de eerste TV-distributiebeelden in onze gemeente gaan kijken. We hebben vernomen dat er heel wat volk is geweest en dat men vrij algemeen tevreden was over de kwaliteit van de beelden.

Woensdag 29.

Wie gisteren de primeur gemist had, moet niet wanhopen. Vandaag kan men weer de ganse dag op het gemeentehuis terecht voor distributiebeelden. Voor velen was het meteen ook een ideale gelegenheid om de voetbalwedstrijd in kleuren te zien.

Donderdag 30.

Aan de Stock American worden de verkeerslichten met de grond gelijk gereden. Een prestatie die wij iedereen aanraden niet na te volgen.

JUNI.

Zaterdag 1.

Het nachtelijk werk neemt weer een aanvang. Inderdaad, voor de traditioneel geworden Centrumrally, worden weeral eens in de ganse omgeving letters, vraagtekens en andere kentekens gehangen aan palen, muren, borden, huizen en noem maar op.

Zondag 2.

Het feest van pinksteren gaat dit keer niet gepaard met de terugkomst van de bedevaarders uit Scherpenheuvel. Maar geen nood, er is genoeg te zien. Een kleine honderd vertrekkers laten zich inschrijven voor de Centrumrally. Weliswaar geen rekord, maar er blijft toch de zoete troost dat de besten aan de start zijn verschenen. 's Avonds loopt het Centrum nokvol. Twee prijsuitdelingen op een avond lokt zowat een 350 man naar Breendonk. Waren er dan geen Breendonkenaars, de inrichters konden dan toch zeggen dat de buitenstaanders Breendonk hadden veroverd. De overwinning van de Centrumrally ging voor een tweede maal naar Karel Boon uit Londerzeel. Ook in 1969 won hij onze rally. De bloementuif van de Drie-Provinciënrally ging naar Puurs. De heer Hofmans kaapte de hoofdprijs weg. Als wij daarbij vermelden dat deze persoon reeds tweemaal de Scheldelendroute-rally ingericht heeft, dan ging de overwinning ook hier zeker niet naar een onbekende.

Maandag 3.

De Breendonkse K.W.B. gaat een achterstallige wedstrijd spelen tegen Nijlen. Na een natte reis wacht hen nog een koud stortbad, want Nijlen speelt een tornooi die dag en van spelen was om kwart voor elf nog geen sprake; zodat de eenzame natte weg terug naar Breendonk werd ingeslagen.

Woensdag 5.

In de Londerzeelse St. JOzefstraat gaat de wagen van Van Opstal, na een frontale botsing, over de kop. Spektakulair ongeval dus, dat gelukkig zonder al te erge verwondingen afliep.

Zaterdag 8.

In de meisjesschool is het groot feest. Voor de kinderen en natuurlijk hun ouders wordt een turnfestijn aangeboden, dat echter door spelbreker regen naar een latere datum dient verschoven. Voor de ouders en uiteraard ook voor de kinderen is er nadien nog lekker eten te verkrijgen, tegen betaling natuurlijk.

Zondag 9.

En vandaag kan je natuurlijk verder gaan eten. De hele middag door wordt er in de meisjesschool dan ook gekookt, gegeten en de vaat gespoeld.

Breendonk-K.W.B. speelt zijn laatste wedstrijd van het seizoen tegen Heist-op-den-Berg. Het wordt een gemakkelijke 3-1 overwinning, zodat Breendonk verbondskampioen wordt, zonder ook maar eenmaal de nederlaag te kennen en slechts tweemaal diende de ploeg de vijf sets te spelen om aan de overwinning te komen.

Maandag 10.

Wie ogen heeft om te kijken heeft ondertussen ook al gemerkt dat er weer een stuk van de Brouwerij een nieuw kleedje gaat krijgen. De afbraakwerken van het oudste gedeelte van deze instelling zijn volop aan gang. Het historische van de brouwerij - moet ook hier - wijken voor de vooruitgang.

Dinsdag 11.

In het dorp gebeurt een klein ongelukje, waarbij de lijnbus Brussel- Antwerpen en Theo Van Hoorde betrokken zijn. Alles eindigt met enkele blutsen en de rest is werk voor de verzekeringen.

Donderdag 13.

Ondertussen zien we elke morgen bezorgde gezichten van meisjes en jongens die zich al prevelend naar school begeven. De examenperiode is immers al een tijdje aan de gang. 's Avonds zien diezelfde gezichten er meestal opgetogen uit, maar het gebeurt wel eens dat ze even bezorgd blijven.

Zaterdag 15.

De Schakel is in volle rust. De redactie is slechts open voor dringende of speciale gevallen. Zelfs het dagklappernieuws komt maar sporadisch en zeer mager binnen. Maar kom, laat ons nu maar even blazen...

Toch dagklappernieuws, zelfs zeer treurig. De Vierkanter, Jef Geniets uit Puurs, een zeer verdienstelijk gelegenheidsmedewerker is ons ontvallen en vandaag begraven. De Schakel heeft eraan gehouden hem tot zijn laatste rustplaats te vergezellen. Wij zullen altijd een levendige herinnering aan deze ingoede en wijze man bewaren.

Zondag 16.

Terwijl Breendonk zonder nieuws is viert de wereldbekervoetbal ondertussen hoogtij. Bijna elke dag zitten tientallen Breendonkenaars aan hun TV-

toestel gekluisterd om de wedstrijden, die zoveel voetbalgenot zouden moeten betekenen, te bekijken. Gewoonlijk wordt er echter het resultaat gespeeld, zodat er tot dusver niet zoveel hoogstaand spel viel te bewonderen.

Dinsdag 18.

Een brandweerwagen in het dorp en onmiddellijk alle mensen buiten om toch maar aan de weet te komen waar ergens de melk is overgekookt. Het is echter vals alarm voor al deze nieuwsgierigen. De Willebroekse pompiers wilen alleen maar weten of de brandweerpomp aan Theo van Natte nog in deugdelijke staat is. Wat na een deskundig onderzoek van de spuitgasten ook nog het geval bleek. Het mag dus lekker branden, we kunnen spuiten.

Donderdag 20.

Vandaag gaan onze gedachten aan de twee families die zo diep in rouw zijn gedompeld. De familie Smets-Goossens die voorgoed afscheid namen van het zonnetje dat moeder Mathilde was voor iedereen die haar omringde, en de familie Van Hove die de noeste werker Fons zag heengaan. Fons Van Hove was met zijn 92 een der oudste Breendonkenaars. Aan beide families gaan onze gevoelens van kristelijke medeleven.

Vrijdag 21.

Vandaag begint de zomer. Met echte zomerweer nog wel en dat is een prestatie, want de jongste tijd kenden we wel af en toe een zonnetje, maar de regen stond ons dichterbij.

Maandag 23.

We hebben al een heleboel gelukkige gezichten gezien van jongeren die geslaagd zijn in hun eksemens. Voor talrijke anderen wordt het echter nog een week van angstig wachten en hopen.

Woensdag 25.

Natuurlijk houdt de wereldbeker voetbal de meeste mensen 's avonds en in vele gevallen zelfs tot 's nachts aan de beeldbuis gekluisterd. Maar toch kan het gebeuren dat je op een zomerse zonnige avond een brandrode brandweerwagen de aandacht van het publiek ziet trekken. Ja de kat - of liever de brandweerwagen kwam weer...- De Willebroekse spuiters, die eerder dit jaar ergens een nationale titel wisten weg te kapen komen de Buisseretlaan mooi blank en nat zetten. Zomaar. Misschien hadden zij heel wat overcollig water, want het regende deze zomer toch al zoveel.

Vrijdag 27.

Voilà, voor iedereen die naar de school gaat en geen hogere studies doet is de kous af. Voor sommigen voorgoed, voor anderen voor twee, soms drie maandjes. We hopen dat iedereen reuzelekker tevreden was over de behaalde resultaten, dat er weinig en zelfs geen hereksamens zijn en dat de vakantie zalig, oerzalig mag zijn.

Zondag 30.

Weeral drasiën we een bladzijde om in onze kalender. Zes maanden zijn reeds voorbij en het is nog maar pas nieuwjaar geweest. De tijd vliegt toch snel. Dus gebruik hem wel. En nu de vakanties voor de deur staan, wees voorzichtig, lees eens de vele goede raadgevingen in kranten en tijdschriften, let op de snelheidsbeperkingen, laat je auto nog eens ekstra controleren en kom behouden terug, we kunnen voorlopig niemand missen.

JULI

Dinsdag 2.

In de Breendonkstraat wordt het een drukte van belang. Met man en steeds met macht wordt er gewerkt aan het parcours voor de paardenkoers die zondag wordt verreden. Ondertussen heeft U wellicht én een reclameboekje over deze manifestatie een en ander kunnen lezen.

Woensdag 3.

Op het gemeentehuis wordt de volleybalploeg van de K.W.B. ontvangen voor het behalen van de titel "gewestelijk kampioen arrondissement Mechelen". Uit een totaal van meer dan 30 ploegen kwam de plaatselijke ploeg als eerste uit de bus. Stippen we terloops aan dat volgend jaar met twee ploegen wordt gestart en dat ^{voor} beide teams supporters steeds welkom zijn.

Vrijdag 5.

Je voelt het aan. Een ganse week heeft het geregend en nu begint het weer mooier te worden. Dat moet dringend gebeuren, anders komt er geen kat naar de paardenkoers, waarvan de opbrengst gaat naar de Breendonkse gehandikaptvereniging "En toch schijnt de zon". What is in a name ?

Zaterdag 6.

Regelmatig horen we klagen over het ophalen van het Breendonkse huisvuil de zogenaamde "vuilkar". Op menige plaatsen staat er na hun voorbijrijden nog evenveel vuil als voordien. Dit alles zou te wijten zijn aan het soort vuil, de hoeveelheid en zoverder waarover deze rondrijdende mensen zelf beslissen of zij het wel of niet willen meevoeren. Wel spijtig vinden wij dat hierover soms discussie kan ontstaan.

Zondag 7.

Ondanks een finale wereldbeker voetbal toch nog een massa volk op de paardenkoers, die nog maar eens wordt opgeluisterd met knallende manifestaties, waarvan het hoogtepunt voorzeker werd gebracht door de beroemde en befaamde Black Devils. Er waren ontegensprekelijk meer toeschouwers dan vorig jaar, dat nochtans als een rekordjaar werd aangezien. In 1973 bedroeg de nettoontvangst circa 113.000 fr. Dit jaar fluistert volgende Schakel. Dan zou een uitgebreid artikel verschijnen in de rubriek VERENIGINGSLEVEN.

Dinsdag 9.

Frans Verlinden (zoon van Emmake Van Asch), zo wordt ons gesignaleerd, heeft in een naald getrapt en dat vervelende ding zit nu ergens in zijn hiel te prikken. We hopen dat Frans spoedig van dat prikkelding afraakt, zoniet zijn wij weldra een fakir rijk.

Maandag 15.

Volle vakantie en weinig nieuws. Een speciale dag echter voor de Schakel-redactie. Het laatste vogeltje vliegt immers vandaag uit het nestje van onze big boss, de Staf. Zijn dochter Rita huwt vandaag met Dirk De Wachter uit Blaasveld zodat de Staf en zijn familieleden vandaag in feeststemming zijn. De Schakel wenst Rita en Dirk een gelukkig huwelijksleven, veel vreugde en weinig tegenslag. Aan beide ouders eveneens een hartelijk proficiat.

Op het allerlaatste ogenblik verschijnt er op onze telex een zeer eigenaardig maar verrassend bericht. Volgens dit seintje zou het prachtige veulen waarover Jan Moortgat in deze Schakel zo een prachtig verhaaltje schrijft, en dat 'snachts tijdens donder en bliksem het levenslicht, of liever, het bliksemlicht, zag, nu tijdens een nieuw onweder, haar moeder verloren hebben. Deze merrie zou inderdaad op de weide doodgebliksemd zijn. Louter toeval of is onze berichtgeving niet juist. In de volgende dagklapper komen wij hier op terug.

- - - -

M E D E W E R K E R S

De Clercq Bert

Desmedt Alfons

Dewachter Staf

Moortgat Jan

Pauwels Jos

Schellemans George

Slachmuylders Marnix

Sollie Ludo

Van den Eede Frans

Van den Heuvel François

Van Doorslaer Jan

Van Geel Jan

Vivijs Staf

Zuster Josephine

Zuster Michael

Zuster Xaveria.

Tekeningen : DE CALUWE Luk

SMETS José

Samenstelling Dagklapper : DESMEDT Alfons

DEWACHTER Staf

VIVIJS Staf

Sport : VERBEECK Cois.

Technische Afwerking : DESMEDT Alfons

SCHELKENS Lisette

VIVIJS Staf